

Warszawa, 13 maja 2019 r.

dr hab. Przemysław Szustakiewicz, prof. UŁaz.

Wydział Prawa i Administracji

Uczelni Łazarskiego

ul. Świeradowska 43

02-622 Warszawa

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym
Doktora Ambrożego Mitusia**

Wprowadzenie

Niniejszą recenzję przedstawiam w wykonaniu uchwały Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 8 stycznia 2019 r., powołującej mnie na recenzenta w przewodzie habilitacyjnym doktora Ambrożego Mitusia przekazanej pismem Dziekana Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II z dnia 23 stycznia 2019 r. nr WP-0020-521-3/18

Zgodnie z przepisami art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz. 1789) do postępowania habilitacyjnego może zostać dopuszczona osoba, która posiada stopień doktora oraz osiągnięcia naukowe lub artystyczne, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej lub artystycznej oraz wykazuje się istotną aktywnością naukową lub artystyczną. Wspomniane osiągnięcie, w myśl art. 16 ust. 2 wyżej cytowanej ustawy, może stanowić: 1) dzieło opublikowane w całości lub w zasadniczej części, albo cykl publikacji powiązanych tematycznie; 2) zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne; 3) część pracy zbiorowej, jeżeli opracowanie wydzielonego zagadnienia jest indywidualnym wkładem osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora

habilitowanego. Kryteria oceny osiągnięć habilitanta zostały szczegółowo określone w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

W myśl § 3. pkt 2 tego rozporządzenia, kryteria oceny w zakresie osiągnięć naukowo-badawczych habilitanta w obszarze nauk społecznych obejmują: autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal Citation Reports (JCR) lub na liście European Reference Index for the Humanities (ERIH), a także kryteria, o których mowa w § 4. Te zaś z kolei obejmują:

- 1) autorstwo lub współautorstwo monografii, publikacji naukowych w czasopismach międzynarodowych lub krajowych innych niż znajdujące się w bazach lub na liście, o których mowa w § 3, dla danego obszaru wiedzy;
- 2) autorstwo lub współautorstwo odpowiednio dla danego obszaru: opracowań zbiorowych, katalogów zbiorów, dokumentacji prac badawczych, ekspertyz, utworów i dzieł artystycznych;
- 3) sumaryczny impact factor publikacji naukowych według listy Journal Citation Reports (JCR), zgodnie z rokiem opublikowania;
- 4) liczbę cytowań publikacji według bazy Web of Science (WoS);
- 5) indeks Hirscha opublikowanych publikacji według bazy Web of Science (WoS);
- 6) kierowanie międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udział w takich projektach;
- 7) międzynarodowe lub krajowe nagrody za działalność odpowiednio naukową albo artystyczną;
- 8) wygłoszenie referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych.

Wyżej cytowane rozporządzenie przewiduje również kryteria oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy, które stosowanie do przepisu § 5. obejmują:

- 1) uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych;
- 2) udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji;
- 3) otrzymane nagrody i wyróżnienia;
- 4) udział w konsorcjach i sieciach badawczych;
- 5) kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami;
- 6) udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism;
- 7) członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych;
- 8) osiągnięcia dydaktyczne i w zakresie popularyzacji nauki lub sztuki;
- 9) opiekę naukową nad studentami i lekarzami w toku specjalizacji;
- 10) opiekę naukową nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich;
- 11) staże w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich;
- 12) wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców;
- 13) udział w zespołach eksperckich i konkursowych;
- 14) recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych.

Kierując się wskazanymi powyżej wymogami prawnymi przedstawiam kolejno: ocenę osiągnięcia naukowego stanowiącego wkład habilitanta w rozwój uprawianej dyscypliny naukowej, ocenę stopnia aktywności naukowej, ocenę spełnienia pozostałych przewidzianych prawem kryteriów oraz konkluzję dokonanych ocen.

Ocena osiągnięcia naukowego, stanowiącego wkład w rozwój dyscypliny naukowej

Uwagi wstępne

Pan doktor Ambroży Mituś we wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego przedstawił jako swoje osiągnięcie naukowe pracę pod tytułem *Cel w administracji publicznej i prawie administracyjnym. Studium teoretycznoprawne*, Warszawa 2018, stron 367.

Ocena przedstawionego osiągnięcia naukowego będzie obejmować: 1) temat, tytuł pracy i wybrane metody badawcze, 2) cel i podstawową tezę, 3) strukturę i objętość rozprawy, 4) treść, 5) stronę formalno-redakcyjną oraz 6) wykorzystany w pracy materiał źródłowy.

Temat, tytuł pracy i wybrane metody badawcze

W przedstawionej monografii *Cel w administracji publicznej i prawie administracyjnym. Studium teoretycznoprawne* Habilitant zmierzył się z ciekawym zagadnieniem związanym z określeniem celu w administracji publicznej i prawie administracyjnym. Wskazać należy, że w literaturze polskiej dotychczas w zasadzie nie zajmowano się kompleksowo wybranym przez dra Ambrożego Mitusia tematem. W zasadzie jedynie wskazywano na pewną racjonalność funkcjonowania administracji publicznej (por. Z. Leoński, *Nauka administracji*, s. 28-57, Warszawa 2010, H. Izdebski, *Historia administracji*, Warszawa 2001, s. 223-248). W tym miejscu warto również wymienić pracę P. Ostojkiego, *Instrumentalizacja prawa o postępowaniu administracyjnym*, Poznań 2017, w której Autor szeroko omówił występujący w Polsce ostatnich latach proces dekodyfikacji postępowania administracyjnego przeprowadzonej po to, aby za pomocą nowych rozwiązań proceduralnych zrealizować partykularne cele - związane przede wszystkim z przyspieszeniem postępowania - nawet kosztem złamania zasady sprawiedliwości procesowej.

Wybór celu pracy należy zatem w pełni pochwalić. Zagadnienie opisywane przez Habilitanta posiadają bowiem znaczny walor poznawczy, tym bardziej, że często dotyczą nie tylko zjawisk *stricte* prawnych, ale również związanych z teorią

zarządzania, socjologią czy nawet filozofią. Podjęcie tak trudnego tematu świadczy niewątpliwie o dużej odwadze Autora, którym sam przyznaje, że skoro administracja publiczna opiera się na zasadach działania innych niż przedsiębiorcy, to jej cele należy identyfikować inaczej niż podmiotów funkcjonujących poza strefą jej zainteresowania (s. 10). Należy w tym miejscu przypomnieć, że administracja działa w bardzo płynnym otoczeniu społeczno-gospodarczym. Powstaje zatem pytanie, czy jej cele są stałe, czy też zmienne, ponieważ musi się ona niejako na bieżąco „dopasowywać” do rzeczywistości, której funkcjonuje. Inne były zatem cele administracji publicznej przed 2004 r., gdy szczególnie administracja centralna i wojewódzka były przede wszystkim nastawione na dostosowaniu swojej struktury i kompetencji do zadań związanych z wstąpieniem Polski do Unii Europejskiej. Z kolei w latach 2004-2008 administracja publiczna była skoncentrowana na pozyskiwaniu i wydatkowaniu środków unijnych po to, aby przekształcić infrastrukturę Polski na wzór rozwiniętych państw Zachodu. Następnie wybuch kryzysu gospodarczego, którego skutki zarówno gospodarcze, społeczne, jak i polityczne są nadal odczuwane, spowodował, że administracja publiczna skoncentrowała się na podejmowaniu inicjatyw, które ograniczyłby skutki katastrofy społecznej i gospodarczej. W tym zakresie należy wskazać, że dr Ambroży Mituś zdaje się wykazywać, że cele administracji stanowią pewną stałą wartość, nie zmieniającą się mimo zmian w otoczeniu samego opisywanego podmiotu.

Cel i podstawowa teza

Habilitant wskazuje, że *głównym celem pracy jest określenie celu lub celów działania administracji publicznej i prawa administracyjnego, a w efekcie upewnienie się, że zarówno działanie administracji publicznej, jak i przepisy prawa administracyjnego będące podstawą jej działania mają charakter celowy (s.8).* Zadanie, które postawił sobie Autor jest zatem próbą zidentyfikowania jakie jest w istocie dążenie administracji, po co ona funkcjonuje. Autor pragnie zatem niejako dotrzeć do pewnej podstawy aksjologicznej powołania i funkcjonowania administracji.

W treści książki słusznie za J. Bociem zostało zauważone, że tak wytyczony cel można określić wychodząc z założeń określonych przez teorię prawa i naukę administracji (s.8). Habilitant dość optymistycznie wychodzi z założenia, że podstawowym celem administracji jest zaspokajanie zbiorowych i indywidualnych potrzeb obywateli wynikających ze współżycia ludzi w społecznościach. Powyższe

założenie celu funkcjonowania administracji publicznej dotyczy jednak tylko jednego typu państwa – demokratycznego, w którym administracja ma charakter służebny wobec społeczeństwa wolnych obywateli. Autor zdaje się nie dostrzegać pewnej zaistniałej, czy raczej powracającej także w państwach zachodnich w ostatnich latach tendencji, wedle której administracja publiczna staje się w istocie elementem zarządzania i manipulowania społeczeństwem przez ośrodki władzy, a nawet, używając marksistowskiej retoryki, elementem ucisku państwowego realizowanego w interesie grupy (klasy) sprawujących władzę. W tym zakresie należy uznać, że dr Ambroży Mituś opisuje wybrany temat w sposób jednowymiarowy, wychodząc z coraz bardziej zdeaktualizowanych, choć oczywiście bardzo pozytywnych założeń. Praca opisuje zatem jedynie pewien idealnych stan sprzed 2015 r. i odnoszący się do jednego typu organizacji Państwa.

Tezy szczegółowe mają udowodnić założenie, że cel odgrywa zasadnicze znaczenie dla funkcjonowania administracji publicznej. Należy się zgodzić z Autorem, że niezależnie od tego, czy administracja wykonuje funkcje służebne wobec społeczeństwa, czy też jest elementem jego zarządzania lub ucisku, iż opisywane zagadnienie należy badać interdyscyplinarnie, stąd należy odnieść się również innych nauk jak zarządzanie, politologia itp. (s.8-9).

Na uwagę zasługuje mocno postawiona teza dra Ambrożego Mitusia, że administracja publiczna nie może się opierać na tych samych metodach funkcjonowania i zarządzania jak prywatne podmioty. Niezależnie bowiem, jak sformułowany zostanie cel ogólny administracji publicznej - nie da się funkcjonowania w sferze gospodarczej nakierowanego przede wszystkim na zysk przenieść do administracji publicznej, która działa na innych postawach aksjologicznych. Autor chce te wartości zidentyfikować (s. 13). Takie podejście należy uznać za prawidłowe, ponieważ ze względów, o których była już mowa, wartości leżące u podstaw funkcjonowania Państwa posiadają przemożny wpływ na cele administracji publicznej - inne są w państwie autorytarnym, inne w demokratycznym państwie prawa, a jeszcze inne w narodowym państwie o charakterze religijnym.

W monografii Habilitant podniósł, że zastosował metody badawcze nie tylko z zakresu nauk prawnych, ale i z zarządzania. Tak przyjęte założenie należy w całości pochwalić, ponieważ w sytuacji, gdy Autor pragnie tak szeroko opisać zagadnienie

celu w administracji publicznej i prawie administracyjnym nie wystarczy tylko zastosowanie metod charakterystycznych dla nauk prawnych (s.11-13).

Wskazać jednak należy, że ww. założenie nie zostało zrealizowane. W pracy dr Ambroży Mituś sam wskazuje, że jego praca polega tylko na analizie poglądów doktryny prawa - przy pomocy metody dedukcyjnej tj. wypracowanie ocen i sądów z przyjętych założeń (s. 13). Habilitant przyjął zatem w istocie metodę dogmatyczną – nadto wbrew twierdzeniom Autora, że skorzystał on z metodologii innych nauk - (prakseologia, filozofia, socjologia, zarządzanie) to - sądząc nawet tylko po doborze źródeł – inne metody badawcze mają raczej charakter pomocniczy, aby nie rzecz ornamentacyjny i nie służą wypracowaniu stanowiska odnoszącego się do wybranego zagadnienia.

Struktura objętość rozprawy

Ogólna ocena rozprawy naukowej w znacznym stopniu zależy od sposobu ujęcia podstawowych dla danego opracowania problemów, zagadnień i kwestii. Warunkiem ich właściwej prezentacji jest klarowna i logiczna wewnętrzna struktura pracy.

Książka jest zbudowana z dziewięciu rozdziałów: rozdział 1 *O celu i działaniu*, rozdział 2 *Cel (publiczny) a dobro wspólne i interes publiczny*, rozdział 3 *Celowościowe paradygmaty administracji publicznej*, rozdział 4 *Cel jako kategoria działania administracji publicznej*, rozdział 5 *Kategorie celu w prawie administracyjnym*, 6 *Normatywność celu - normy celowościowe*, rozdział 7 *Celowościowe zasady (kryteria) działania administracji publicznej*, rozdział 8 *Realizacja celów i działań*, rozdział 9 *Kontrola zarządcza jako system zapewnienia realizacji celów i działań*. Praca poprzedzona jest *Wprowadzeniem*, a rozważania końcowe Autora są zawarte w *Zakończeniu*. Monografia posiada zasadniczo proporcjonalny charakter, Habilitantowi, poza rozdziałami 1 i 8, udało się zachować symetrię poszczególnych części - każdy rozdział ma 3 podrozdziały, przy czym zasadniczo wszystkie rozdziały mają po około 30 stron. Niemniej jednak nie zawsze podział pracy wydaje się uzasadniony celami merytorycznymi. Rozdział 9 wydaje się niejako dołączony do treści publikacji. Dotyczy on bowiem kontroli zarządczej jako pewnego instrumentu w zakresie zarządzania administracją publiczną. Natomiast zasadniczo nie odnosi się do kwestii związanej z

określeniem celu w obszarze funkcjonowania prawa administracyjnego i administracji publicznej.

Treść

Książka *Cel w administracji publicznej i prawie administracyjnym. Studium teoretycznoprawne* jest w istocie zbudowana z czterech części:

- wstępnej składającej się z rozdziałów 1-2, przedstawiającej ogólnie z różnych stron opisywane pojęcia;
- opisującej pojęcie celu w administracji publicznej – rozdziały 3-4;
- określającej pojęcie celu w prawie administracyjnym - rozdziały 5-6;
- wskazującej na sposoby oceny realizacji norm o charakterze celowościowym – rozdziały 7-9.

W rozdziale 1 Habilitant słusznie zauważa, że działanie celowe jest pewnym stałym elementem postępowania istoty ludzkiej (s. 21), co odnosi się również do prawa. Następnie wskazuje, że cel jest to pojęcie z różnych nauk, w tym również prawnych, przy czym trafnie przywołując art. 21 Konstytucji RP, podnosi, że do opisywanych zagadnień odnosi się również Ustawa Zasadnicza (s. 28). Autor następnie wykazuje, że cel jako pojęcie z zakresu nauk prawnych nie jest pojęciem neutralnym, lecz wyraża pewną wartość lub wartości.

Niestety, na tym stwierdzeniu rozważania Autora co do różnych rodzajów celów w zależności do typu Państwa, się kończą. Tymczasem nie można nie zauważyć, że w zależności od typu Państwa - jego administracja realizuje odmienne cele. Inny jest bowiem cel działania administracji w państwie niedemokratycznym, gdzie podstawowym elementem jej funkcjonowania jest utrzymanie społeczeństwa w posłuszeństwie władzy, z kolei z państwami demokratycznymi administracja ma przede wszystkim zapewniać zgodnie wyżej zacytowaną definicją J. Bocię zabezpieczenie potrzeb obywateli - tej refleksji jednak nie ma w monografii dra Ambrożego Mitusia, który w tej części pracy stara się opisać, z powołaniem nawet na nauki psychologiczne pewne rodzaje celów, a w oparciu o naukę administracji na stronie 36 – dokonuje pewnej kwalifikacji celów na strategiczne i operacyjne. Niestety lektura tej części pracy pozostawia pewnie niedosyt. Brakuje bowiem jakiegokolwiek samodzielnej refleksji Habilitanta na temat innych rodzajów celów. W tej części pracy Autor koncentruje się natomiast na działaniu jako elemencie dążenia do realizacji celu

(s. 40 i nast.) - opisując elementy tego działania. Tego rodzaju refleksje, acz ciekawe, nie bardzo są zrozumiałe w świetle tematu publikacji. Monografia jest bowiem poświęcona celowi, a nie warunkom jego realizacji. Oczywiście dr Ambroży Mituś słusznie wskazuje, że wybór celu musi wiązać się z możliwością jego realizacji, a więc oceny posiadanych środków, jak i sposobu ich realizacji. Dalej jednak podnosi, że czasami taki wybór jest określony selekcją, której podstawą są wyznawane przez ustawodawcę lub władzę wartości. Szkoda jednak, że Habilitant nie dookreśla, że często taki wybór posiada charakter faktycznie ideologiczny (nacjonalistyczny, religijny czy socjalistycznych lub liberalny).

Ciekawa jest konstatacja Autora, że metody działania to oparty na prawie styl działania, na który składają się kultura działania i formy działania (s. 57 i nast.). Należy jednak podnieść, że przytaczając różnego rodzaju definicje metod działania dr Ambroży Mituś sam nie formułuje własnej definicji metody działania w połączeniu z opisywanym zagadnieniem. Oparcie się w tym zakresie tylko na definicji J. Starościaka wydaje się zbyt ubogie i odtwórcze.

W rozdziale 2 Habilitant przedstawia różne propozycje ujęcia pojęcia „cel publiczny”, (s. 61-63). Niestety, w tej części monografii ponownie nie widać aby dr Ambroży Mituś pokusił się o samodzielne refleksje dotyczące tego zagadnienia. Próbuąc zdefiniować takie pojęcia jak: „cel publiczny”, „dobro wspólne” lub „interes publiczny” zgodnie ze znakomitym wyczuciem czasu głównie przywołuje dokumenty Kościoła Katolickiego. Warto jednak przypomnieć, że opisywane przez Habilitanta zagadnienia nie zostały sformułowane przez wskazaną wyżej instytucję religijną. W zachodniej kulturze do tych pojęć odwoływali się choćby myśliciele Oświecenia, co więcej to właśnie w tym okresie zaczęto w nowoczesny sposób definiować pojęcie dobra wspólnego i interesu publicznego (por. A. Młynarska-Sobaczewska, *Dobro wspólne jako kategoria normatywna* - Acta Universitatis Lodzensis, Folia Iuridica nr 69, rok 2009, s. 61 -72). W tym zakresie rozważenia Autora należy uznać za byt ubogie, aby nie powiedzieć szlampowe, ograniczone w zasadzie do kompilacji dotychczasowych poglądów wraz z odniesieniem do dokumentów kościelnych. Dopiero, gdy Habilitant dokonuje analizy dobra wspólnego w odniesieniu do przepisów i praktyki konstytucyjnej (s. 70) zdaje się wychodzić poza manierę podążania za innymi poglądami. Nadal jednak nie wiadomo, jak sam definiuje ww. pojęcia, podkreślając co

prawda słusznie, że Konstytucja nakazuje, aby realizacja dobra wspólnego i interesu publicznego stanowiły cel działania polskiej administracji publicznej

Rozdział 3 posiada charakter opisowy. Dr Ambroży Mituś stara się w nim przedstawić, czym jest współczesna administracja publiczna, podkreślając przede wszystkim jej racjonalny, celowy charakter nakierowany na realizację wyznaczonych zadań (s. 98-100). Natomiast same administrowanie obejmuje jego zdaniem pewien skomplikowany proces wykonywania celów wyznaczonych przez prawo. Jednak ponownie jego rozważania w tym zakresie dotyczą jednego typu Państwa tj. demokratycznego państwa prawa. Brak jest tu refleksji na temat państwa niedemokratycznego, gdy cele administracji w istocie wyznacza jednolity ośrodek władzy (por. S. Ehrlich *Władza i interesy: studium struktury politycznej kapitalizmu*, Warszawa 1967 oraz *Norma, grupa, organizacja*, Warszawa 1997) Rozważania Autora w tym zakresie wydają się zbyt optymistyczne. Dotyczą bowiem modelu państwa charakterystycznego dla współczesnych państw zachodnich, ale nie uwzględniając państw totalitarnych, autorytarnych oraz przechodzących drogę od demokratycznego państwa prawa do państwa „suwerennej demokracji”. W tym zakresie omawiana książka byłaby znacznie bardziej interesująca, gdyby dr Ambroży Mituś zbadał sposób funkcjonowania administracji publicznej II RP po przewrocie majowym lub organizację i cele administracji w okresie Polski Ludowej. Tymczasem Autor koncentruje się na modelu ideologicznym sprzed 2015 r., który co jest oczywiste, nie tylko w Polsce, ale również w wielu innych krajach przechodzi poważny kryzys tożsamościowy i którego model funkcjonowania jest podważany w wielu krajach np. na Węgrzech i Turcji. Rozważania Habilitanta w tym względzie wydają się jednostronne i ograniczone. Autor, skoro akceptuje model funkcjonowania administracji publicznej oparty o zasady wywiedzionych z treści art. 2 Konstytucji RP, powinien mocniej skoncentrować się na mechanizmach zabezpieczenia administracji przed zmianami zmierzającymi do stania się narzędziem do pilnowania społeczeństwa.

W rozdziale 4 dr Ambroży Mituś słusznie konstatuje, ale za poglądami innych autorów, że cele administracji są inne niż cele innych organizacji ludzkich. Powyższe stwierdzenie jest oczywiste. Habilitant stawia sobie pytanie, co jest celem administracji publicznej i odpowiada za F. Longchampsem że cele administracji zależą od wielu czynników, w tym także od ideologii państwowej (s. 124) - z tym, że koncentruje się

tutaj na krytycznym spojrzeniu na okres Polski Ludowej co obecnie nie jest trudne - natomiast zapominając, że grunt pod rozwiązania przyjęte w latach czterdziestych XX wieku przygotowany został w okresie faszycyzacji życia politycznego i społecznego po uchwaleniu Konstytucji z 1935 r.

Opisując źródło celów współczesnej administracji publicznej Habilitant wskazuje na ich rozproszenie - odnosząc się do celów ustalonych w poszczególnych aktach prawnych np. ustawie o gospodarce nieruchomościami lub w przepisach kompetencyjnych, a następnie podejmuje próbę określenia celów, do których zalicza kierowanie się wytycznymi ustaw - choć raczej należałoby wskazać na że zadaniem administracji publicznej jest realizacja woli ustawodawcy, co jest celem wpisanym w zasady funkcjonowania Państwa (s. 128 -130). Na pozytywną ocenę zasługuje uwypuklenie przez Autora konieczności posługiwania się przy interpretacji prawa w większym stopniu wykładnią całościową. Dalej wskazuje na rozróżnienie celu i funkcji administracji podnosząc, że funkcja opiera się przede wszystkim na aktywności i organizacji (s. 136) i podkreślając, że ma ona charakter służebny wobec celów. Dr Ambroży Miruś wiąże pojęcie funkcji administracji publicznej z pojęciem zadania publicznego, ale z rozważań Autora na s.139-140 wynika, że w istocie funkcje administracji publicznej ogranicza on jedynie do funkcji organizatorskiej. Nadto na końcu swoich rozważań w rozdziale 4 Habilitant stwierdza, że pojęcie celu w administracji publicznej jest bardzo trudne do określenia i faktycznie tożsame z funkcjami i zadaniami administracji. Sam jednakże nie próbuje dokonać w tym zakresie żadnego własnego nakreślenia granic pomiędzy celem a funkcją administracji publicznej. Tak więc niestety z pracy nie można się dowiedzieć jakie poglądy ma Autor, czy oddziela te pojęcia czy też są dla niego jednoznaczne. To powoduje, że dalsze rozważania Habilitanta w rozdziałach 5 i 6 wydają się niejasne.

Rozdział 5 zaczyna od wskazania, że tworzenie prawa jest pewną racjonalną działalnością człowieka, która dąży do realizacji określonych celów. Autor ponownie jak w poprzednich rozdziałach przytacza cele prawa oraz wykaz warunków interpretowania norm prawnych, aby były zgodne z wolą ustawodawcy (s. 149). Nie można jednak uznać za szczególnie odkrywcze stwierdzenie, że w istocie działanie administracji przy stosowaniu prawa powinno dążyć do tego, aby osiągać cele faktyczne związane z jej zakresem działania (s. 155). Dalej przytacza za J. Wróblewskim kategorie celów oraz opisuje, w jaki sposób są one zapisywane w aktach

prawnych odwołując się m.in. do przepisów o tworzeniu norm prawnych. Habilitant odwołując się do poglądów S. Druskiego zauważa, że tworzone prawo powinno godzić dwie wartości: praworządność i celowość (s. 168), ale niestety poza stwierdzeniem, że w procesie stosowania prawa ważnym jest, aby zachować właściwe relacje pomiędzy tymi wartościami brakuje, tu określenia jak taka proporcja ma zostać zachowana. Tymczasem można byłoby w oparciu o bogate orzecznictwo sądów administracyjnych oraz Trybunału Konstytucyjnego (sprzed 2015 r.) sformułować w tym zakresie ogólne założenia. Tymczasem Autor poprzestaje jedynie na konstatacji, że administracja powinna realizować swoje zadania zgodnie z prawem, ale z uwzględnieniem oczekiwań społecznych. Niestety brak jak wskazania jak dr Ambroży Mituś rozstrzygnąłby konflikt między praworządnością a oczekiwaniami społecznymi.

W treści rozdziału 6 Habilitant zastanawia się, czy normy nakazujące w prawie osiągnięcie określonego celu mają charakter zasad prawnych oraz jak one oddziałują na inne normy prawne. To zagadnienie zostaje omówione poprzez odwołanie do norm programowych zawartych Konstytucji RP rozumianych jako normy celowe *sensu stricto*. Autor opisuje je oraz wskazuje na zasady ich stosowania. Rozważania w tym zakresie - wydają się najciekawszą oraz najbardziej twórczą częścią pracy. Z tym jednak, że podobnie jak w przypadku rozdziału 5 przydałaby się analiza orzecznictwa uzasadniająca przedstawione zagadnienia.

Rozdział 7 poświęcony jest związkowi pomiędzy celem a efektywnością działania administracji. Autor ponownie, z powołaniem na bogatą literaturę opisuje jak należy oceniać efektywność w pracy administracji publicznej. Zauważa, że administracja publiczna jest efektywna, gdy realizuje założone cele oraz wiąże efektywność z zasadami dobrej administracji, ale ponownie w tej części pracy dr Ambroży Mituś przytacza poglądy wielu autorów, ale sam nie przedstawia własnych twierdzeń oraz nie wyjaśnia, dlaczego przytoczone poglądy akceptuje.

Podobnie rzecz się ma z kwestią sprawności administracji. Habilitant prawidłowo, powołując się na innych autorów, wskazuje, że sprawności działania administracji nie można utożsamiać ze sprawnością działania podmiotów gospodarczych. Sprawność administracji publicznej powinna być utożsamiana ze sprawnością Państwa jako całości, ale co ważne nie przeciwstawia sprawności Państwa praworządności (s. 214). W tym miejscu Autor w bardzo interesujący sposób wykazuje, że sprawność administracji publicznej bez jej praworządnego działania w

istocie prowadzi do nadużyć i ochrony partykularnych interesów. Dalej zauważa, że celowość oznacza, również skuteczność i dalej opisuje rodzaje skuteczności (s. 222) oraz wiąże to pojęcie z ekonomicznością oraz korzystnością.

W rozdziale 8 dr Ambroży Mituś zajmuje się zagadnieniem realizacji przez administrację publiczną zadań. Niestety, z treści tej części monografii nie bardzo wiadomo, jak zadania administracji publicznej mają się do celów administracji. Habilitant nie rozstrzyga czy zadania są tożsame z celami czy też posiadają one inny, wykonawczy w stosunku do celów charakter. Autor nie jest tu konsekwentny z jednej strony pisze bowiem o tym, że realizacja zadań publicznych wiąże się z wykonywaniem celów, ale z drugiej wskazuje, iż te zadania są w istocie określone przez ramy Konstytucji RP i ustaw, podobnie jak cele, a więc cele to w istocie zadania (s. 232 i nast.).

W dalszej części Habilitant rozważa, w oparciu o teorię zarządzania, zagadnienia z zakresu wyznaczania realizacji celów, ale przede wszystkim określa które podmioty określają cele i jak cele są dla polskiej administracji wyznaczane. W tej części publikacji niedosyt budzi brak oceny dra Ambrożego Mitusia funkcjonowania opisywanego systemu. Dalej opisuje kryteria realizacji celów oraz rozważa kwestie związane z pojęciami kierownictwa i kontroli. Jednak i w tym względzie książka jest li tylko pewnym podsumowaniem dotychczasowych poglądów, ale niestety nie wnosi nic nowego.

Rozdział 9 skupia się na opisie kontroli zarządczej. Autor słusznie wskazuje, że ten rodzaj kontroli jest ważnym elementem sprawnego wykonywania zadań przez administrację publiczną i wiąże się z nowoczesnymi koncepcjami zarządzania w administracji tj. *new public management* oraz koncepcja *good governance*. Opisuje te koncepcje (s.283-285) oraz ich wpływ na narzędzia kontroli zarządczej.

Strona formalno-redakcyjna

Redakcja recenzowanej pracy spełnia wymogi rozprawy naukowej. Autor, jak przystało w dziele naukowym, posługuje się językiem specjalistycznym. Prowadzony wywód, z sygnalizowanymi powyżej wyjątkami, jest czytelny i logiczny.

Wykorzystany w pracy materiał źródłowy

Bardzo ważnym aspektem rozprawy naukowej, wpływającym na jej końcową notę, jest tak zwana strona warsztatowa, w tym przede wszystkim zebrany materiał badawczy. Oceniając pod tym względem monografię dra Ambrożego Mitusia podnieść należy, że zasadniczo zebrany materiał źródłowy nie budzi wątpliwości w zakresie literatury, liczy ona bowiem prawie 650 pozycji, w tym również anglo- i niemieckojęzycznych - co wskazuje, że jego ambicją było jak najszersze dotarcie do publikacji, które choćby częściowo dotyczą opisywanych zagadnień. Na uwagę zasługuje fakt, że Autor odwołuje się nie tylko do publikacji o charakterze *stricto* prawniczym, ale i politologicznym np. G. Rydlewskiego, czy z zakresu teorii zarządzania E. Sławińskiej - Tomaty. Pewien niedosyt budzi natomiast oparcie się Habilitanta przede wszystkim na pozycjach o charakterze książkowym. W pracy rzadko przywoływane są wyroki sądów krajowych i międzynarodowych odnoszące się do wybranego zagadnienia. Tymczasem aż prosiłoby się, aby zastanowić się na tym jak w praktyce, a nie tylko w teorii, definiuje się opisywane przez Habilitanta problemy. Tym bardziej, że sam Habilitant odwołuje się do pojęcia języka prawniczego - jako języka praktyki prawa.

Podsumowując część dotyczącą osiągnięcia naukowego należy uznać, że rozprawa pod tytułem *Cel w administracji publicznej i prawie administracyjnym. Studium teoretycznoprawne*, nie stanowi znacznego wkładu Habilitanta w rozwój nauki prawa, a co za tym idzie nie spełnia wymagania postawione w przepisie art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki. Omawiana monografia bowiem w istocie jest zebraniem i przedstawieniem dotychczasowych poglądów dotyczących opisywanego zagadnienia. Ma ona zatem charakter odtwórczy - choć należy z uznaniem wskazać, że dr Ambroży Mituś włożył znaczny wysiłek w zebraniu bogatego materiału źródłowego.

Ocena stopnia aktywności naukowej oraz pozostałych przewidzianych prawem kryteriów

Na wstępie należy wskazać, że w wykazie publikacji autorstwa dra Ambrożego Mitusia znajdują się dwie prace poświęcone problematyce polskiego samorządu terytorialnego zamieszczone w czasopiśmie z bazy *Journal Citation Reports* opracowanej przez Instytut Informacji Naukowej w Filadelfii.

- A.Mituś, *Information and Communication in Public Administration in the Context of Management Control Functioning in the Public Finance Sector in Poland*, „International and Comparative Law Review”, 2016, vol. 16, no. 2, pp. 181–196;
- A. Mituś, *Wybrane zagadnienia z zakresu kontroli zarządczej w jednostkach samorządu terytorialnego*, „Zarządzanie Publiczne” Nr 3(41)/2017, s. 70-82, ISSN 1898-3529.

Wobec prac z tej dziedziny ma również zastosowanie lista czasopism naukowych *European Reference Index for Humanities* utworzona przez Europejską Fundację Nauki.

Podczas dalszej oceny osiągnięć naukowych Habilitanta na wstępie podnieść należy, że mimo, iż dr Ambroży Mituś uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w dniu 19 kwietnia 2005 r., a więc ponad trzynaście lat przed wszczęciem postępowania habilitacyjnego - to w jego dorobku brakuje zasadniczo pozycji książkowych o charakterze monografii. Wyjątek stanowi jedynie współredakcja z dwoma innymi osobami publikacji *Kierunki zmian w administracji publicznej*, Warszawa 2018 zawierającej szereg artykułów poświęconych wyzwaniom stojącym przed polską administracją publiczną na początku XXI wieku. Uznać zatem należy, że dorobek naukowy Habilitanta zawiera jedynie artykuły oraz rozdziały w publikacjach pokonferencyjnych lub napisanych pod redakcją innych przedstawicieli nauki oraz liczne ekspertyzy lub opinie. Oczywiście brak samodzielnie napisanych książek nie dyskwalifikuje osiągnięć dra Ambrożego Mitusia, szczególnie wtedy, gdy napisane artykuły i rozdziały w publikacjach posiadają dużą wartość. Niemniej jednak w tym zakresie Habilitant mógłby wykazać się większą aktywnością, tym bardziej, że dziedziny, które są przedmiotem jego działalności naukowej mogą stanowić pole dużego zainteresowania zarówno doktryny jak i praktyki, a co za tym idzie często

same wydawnictwa poszukują specjalistów, którzy napisaliby publikacje z zakresu znanej zainteresowanemu problematyki, jaką są zamówienia publiczne. Dodać przy tym należy, że Habilitant pracuje w miejscowości będącej ważnym ośrodkiem życia akademickiego, w którym na pewno istnieją duże możliwości publikacji monografii.

Zainteresowania naukowe dra Ambrożego Mitusia oscylują przede wszystkim wokół czterech zagadnień: 1) prawa gospodarczego; 2) zamówień publicznych; 3) funkcjonowania administracji publicznej w tym przede wszystkim samorządu terytorialnego; 4) kontroli zarządczej.

Pierwszy rodzaj zainteresowań naukowych Habilitanta zdaje się częściowo nawiązywać do tematu jego pracy doktorskiej. W tym aspekcie warto zauważyć interesujące rozważania zawarte w tekście *Umowy w transferze technologii*, [w:] M. Zawicki (red.), *Organizacja transferu technologii w sieciach instytucji otoczenia biznesu*, MSAP AE, Kraków 2006, s. 111-139 będącym opisem najczęściej zawieranych umów o transfer nowoczesnych technologii. Z kolei w artykule *Prawa konsumenta w umowach zawieranych na odległość*, „Zeszyty Naukowe UEK”, *Prace z zakresu gospodarki i administracji publicznej*, nr 783, Kraków 2009, s. 105-119, Autor zinterpretował w oparciu o przepisy ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. Nr 144 poz. 1204 ze zm.) zasady chroniące interesy konsumenta nabywającego w ten sposób produkty. Na uwagę zasługuje również tekst *Wolność działalności gospodarczej i jej ograniczenia w stanach nadzwyczajnych*, [w:] J. Grabowski (red.), K. Pokryszka (red.), A. Hołda-Wydrzyńska (red.), *25 lat fundamentów wolności działalności gospodarczej. Tendencje rozwojowe*, Uniwersytet Śląski w Katowicach, GWSH, Katowice 2013, s. 454-465, w którym dokona została interpretacja przepisów Konstytucji RP w zakresie, w jakim zezwala ona na ograniczenie wolności gospodarczej w przypadku wprowadzenia stanu wyjątkowego lub stanu wojennego.

Zainteresowania dra Ambrożego Mitusia w dziedzinie problematyki zamówień publicznych wydają się nawiązywać do jego prac badawczych związanych z prawem gospodarczym. W swoich tekstach dotyczących zamówień publicznych Habilitant zajmuje się przede wszystkim mechanizmami służącymi prawidłowemu funkcjonowaniu systemu zamówień publicznych - *Zjawiska patologiczne w systemie zamówień publicznych*, [w:] P. J. Suwaj (red.), D. R. Kijowski, *Patologie w administracji publicznej*, Wolters Kluwer, Warszawa 2009, s. 711-720 oraz *Przeciwdziałanie*

zmowom przetargowym w zamówieniach publicznych, „Prawo Zamówień Publicznych. Kwartalnik”, Nr 3(46)/2015, s. 145-154. W obu tych tekstach Autor dokonuje wnikliwej analizy przepisów Prawa zamówień publicznych pod kątem zapobiegania niekorzystnym zjawiskom powodującym, że zakupiony z publicznych środków produkt został sprzedany w sposób nieuczciwy. Na tym te interesująca wydaje się przygotowana przez dra Ambrożego Mitusia wspólnie z mgr Maciejem Gnelem ekspertyza *Propozycje usprawnień w zakresie zamówień publicznych udzielanych przez jednostki samorządu terytorialnego*, [nr projektu POKL.05-02.02-00-001/12] realizowanego w ramach POKL, Priorytet V. Dobre rządzenie, Działanie 5.2 Wzmocnienie potencjału administracji samorządowej, Poddziałanie 5.2.2 Systemowe wsparcie funkcjonowania administracji samorządowej *IMSAP UEK 2015/*, w której zauważono, że przepisy obecnie obowiązującego Prawa zamówień publicznych zbyt mało koncentrują się na przygotowaniu procesu zamówienia oraz realizacji jego wykonania. Autorzy w związku z tym postulują wprowadzenie nowej zasady zamówień publicznych – zasady efektywności, nakazującej realizację zamówienia tak, by osiągnąć jak największe efekty w stosunku do poniesionych wydatków. Nadto wskazują, że w znacznie większym stopniu zamówienia publiczne powinny służyć realizacji wielu celów społecznych lub zrównoważonego rozwoju. Analiza była poprzedzona tekstem Habilitanta *The essence and scope of applying social clauses in public procurement*, [w:] F. Cvrček, H. Jermanová (eds), *Metamorfózy Práva ve Střední Evropě IV. Žijeme v nejlepším z možných právních světů?. Sborník příspěvků ze stejnojmenné mezinárodní konference pořádané Fakultou právnickou ZČU ve Znojmě*, Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s.r.o., Plzeň 2014, pp. 321-338, w którym zostało omówione w oparciu o prawo europejskie i jego transpozycję do prawa polskiego funkcjonowanie społecznych klauzul w zamówieniach publicznych. Autor w tym zakresie próbuje przedstawić warunki, aby wskazane klauzule społeczne przy wykonywaniu zamówienia osiągały zamierzone skutki.

Trzeci obszar działalności naukowego dra Ambrożego Mitusia dotyczy zagadnień związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej. Habilitant koncentruje się tu przede wszystkim na działaniu jednostek samorządu terytorialnego, jako podmiotów zabezpieczających podstawowe potrzeby mieszkańców w zakresie gospodarki komunalnej (*Istota wykonywania zadań publicznych z zakresu gospodarki komunalnej*, „Zeszyty Naukowe UEK”, *Prace z zakresu gospodarki i administracji*

publicznej, nr 868, Kraków 2011, s. 125-146, *Odpowiedzialność odszkodowawcza jednostek samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań z zakresu gospodarki komunalnej – zagadnienia wybrane*, [w:] J. Łukasiewicz (red.), *Władztwo administracyjne. Administracja publiczna w sferze imperium i w sferze dominium*, TNOiK, Rzeszów 2012, s. 442-453, *Zlecanie wykonywania zadań z zakresu gospodarowania odpadami komunalnymi*, „Zeszyty Naukowe UEK”, Nr 2(926), Kraków 2014, s. 123-136), funkcjonowania instytucji kultury podległych jednostkom samorządu terytorialnego (*Tworzenie i funkcjonowanie państwowych i samorządowych instytucji kultury oraz Władze instytucji kultury*, [w:] R. Barański, G. Gawrońska-Baran, A. Drabarczyk, M. Gnela, D. Hołuj, K. Kędzierska, L. Lipiec-Warzecha, S. Liżewski, M. Mędrala, A. Mituś, E. Ostapowicz, *Vademecum dyrektora instytucji kultury*, C.H.Beck, Warszawa 2016, s. 3-36 i 61-77, *Instytucja kultury jako przykład zakładu publicznego (administracyjnego)* [w:] B. Jaworska-Dębska (red), R. Budzisz (red.), *Prawne problemy samorządu terytorialnego z perspektywy 25-lecia jego funkcjonowania*, C.H.Beck, Warszawa 2016, s. 256-266) oraz wykonywania zadań z zakresu bezpieczeństwa mieszkańców (*Zakres zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego w dziedzinie bezpieczeństwa i porządku publicznego*, [w:] E. Ura, K. Rajchel, M. Pomykała, S. Pieprzny, *Bezpieczeństwo wewnętrzne we współczesnym państwie*, Uniwersytet Rzeszowski, Politechnika Rzeszowska im. Ignacego Łukasiewicza, Rzeszów 2008, s. 223-234). Autor opisuje w ww. tekstach aspekty prawne funkcjonowania jednostki samorządu terytorialnego w wybranych obszarach. W tym obszarze zainteresowań badawczych dra Ambrożego Mitusia należy wyróżnić tekst A. Małecka-Łyszczek, A. Mituś, *The civil service and the quality of administration*, [w:] J. Itrich-Drabarek (ed.), S. Mazur (ed.), J. Wiśniewska-Grzelak (ed.), *The Transformations of the Civil Service in Poland in Comparison with International Experience*, vol. 18, Peter Lang, Berlin 2018, s. 223-244, w którym zanalizowano zarówno od strony prawnej, jak i organizacyjnej czynniki wpływające na jakość wykonywania zadań przez administrację publiczną w Polsce.

Ostatnia domena zainteresowań naukowych Habilitanta dotyczy kontroli zarządczej. W tekstach przedstawiane są zasady funkcjonowania tego rodzaju kontroli (*Information and Communication in Public Administration in the Context of Management Control Functioning in the Public Finance Sector in Poland*, „International and Comparative Law Review”, 2016, vol. 16, no. 2, pp. 181–196; *Monitorowanie i*

ocena systemu kontroli zarządczej, [w:] M. Ćwiklicki (red.), *Kontrola zarządcza. Podstawowe zagadnienia kontroli zarządczej. Poradnik dla jednostek samorządu terytorialnego*, MSAP UEK, Kraków 2015, s. 136-162, A. Mituś, M. Ćwiklicki, *Systemowe ujęcie kontroli zarządczej*, [w:] M. Ćwiklicki (red.), *Sprawne państwo. Systemowe zmiany w funkcjonowaniu samorządu terytorialnego*, MSAP UEK, Kraków 2015, s. 231-240) oraz jej wpływu na funkcjonowanie nowoczesnej administracji (*Kontrola zarządcza jako narzędzie reform New Public Management*, [w:] A. Mednis (red.), *Misja publiczna - Wspólnota - Państwo. Studia z prawa i administracji. Księga dedykowana pamięci Profesora Michała Kuleszy*, Tom II, Presscom, Wrocław 2016, s. 327-340, *Ramy prawne wyznaczania i realizacji celów przez jednostki samorządu terytorialnego – zarys problematyki*, [w:] A. Mezglewski (red.), *Struktury administracji publicznej. Metody, ogniwa, więzi*, Tom II, TNOiK Odział w Rzeszowie, Rzeszów 2016).

Pozostała działalność naukowa i dydaktyczna Pana dra Ambrożego Mitusia wskazuje, że stosownie do art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki wykazuje on istotną aktywność naukową.

Na wstępie podkreślić należy bardzo wysoką aktywność Habilitanta, gdy chodzi o uczestnictwo w konferencjach naukowych. Pan Ambroży Mituś brał udział aż w 41 konferencjach, sympozjach i krajowych seminariach naukowych, w tym 10 było o wymiarze międzynarodowym, a 4 zagraniczne. Jednak tylko w niespełną połowę (17) wygłosił referaty, których rezultatem są z reguły publikacje pokonferencyjne, a w 2 przypadkach (Ogólnopolska konferencja naukowa *Aksjologiczne i prawne problemy bezdomności*, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, 10 października 2017 oraz Seminarium naukowe *Cyrkularne zamówienia publiczne jako instrument miejskiej polityki rozwojowej*, Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie, Kraków, 5 czerwca 2018 r.) był moderatorem jednego z paneli dyskusyjnych.

Habilitant od dnia 1 października 2005 r. jest zatrudniony w Katedrze Prawa Publicznego Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie (UEK). Z przedstawionych informacji wynika, że czynnie uczestniczy w pracy naukowej i organizacyjnej macierzystej Uczelni. Jest on bowiem od 2011 r. kierownikiem studiów podyplomowych w Małopolskiej Szkole Administracji Publicznej UEK, wypromował 137 licencjatów, 12 magistrantów, a także był promotorem około 150 prac

dyplomowych na studiach podyplomowych. Nadto aktywnie brał udział w pracach organizacyjnych UEK, takich jak przygotowywanie wniosku o nadanie Wydziałowi Gospodarki i Administracji Publicznej Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie uprawnień do prowadzenia studiów na kierunku Administracja II stopnia o profilu ogólnoakademickim w 2017 r. i modyfikacja oraz dostosowanie programów studiów dla kierunku Administracja I oraz II stopnia. Uczestniczył w pracach komisji uczelnianych i wydziałowych: 1) Uczelnianej Komisji Przetargowej ds. zamówień publicznych finansowanych z funduszy strukturalnych UE i innych środków pochodzenia zagranicznego (2010-2011); 2) Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej (w latach 2009-2012); 3) Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Doktorantów (od 2016); 4) Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej ds. Nauczycieli Akademickich (od 2016); 5) Zespole ds. jakości kształcenia w MSAP UEK (od 2012). Na uwagę zasługuje wykorzystanie wiedzy teoretycznej z zakresu zamówień publicznych dra A. Mitusia w pracach nad przygotowaniem i przeprowadzeniem zamówienia publicznego *Uruchomienie unikatowego kierunku studiów Informatyka Stosowana odpowiedzią na zapotrzebowanie rynku pracy* dofinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach konkursu 2/POKL/4.1.1/2009 organizowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w ramach podrozdziału 4.1.1 *Wzmocnienie potencjału dydaktycznego uczelni oraz zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy, priorytetu 4 Szkolnictwo wyższe i nauka Programu*, którego wartość wynosiła 56 tys. zł. Postępowanie dotyczyło zakupu sprzętu multimedialnego dla UEK wraz z urządzeniami do jego obsługi i zakończyło się sukcesem tj. wyborem oferty i podpisaniem umowy na jej wykonanie. Habilitant recenzuje również artykuły dla wydawanego przez Małopolską Szkołę Administracji Publicznej UEK półrocznika „Ekonomia Społeczna”. Poza działalnością naukową na UEK, pełni on również liczne funkcje administracyjne m.in. od siedmiu lat jest moderatorem systemu KRK dla kierunku Administracja.

Na uwagę zasługuje fakt, że dr Ambroży Mituś jest autorem licznych ekspertyz z zakresu szeroko pojmowanej działalności samorządu terytorialnego oraz brał udział w pięciu projektach o charakterze szkoleniowym prowadzonych przez Małopolską Szkołę Administracji Publicznej UEK.

Za swoją aktywność w pracy na rzecz Uczelni Habilitant czterokrotnie otrzymał nagrodę Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie.

Konkluzje

W konkluzji oceny osiągnięć naukowych doktora nauk prawnych Pana dra Ambrożego Mitusia, w tym przygotowanej przez niego rozprawy habilitacyjnej stwierdzam, że:

- 1) Osiągnięcie naukowe wskazane przez Habilitanta we wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego **nie stanowi znacznego wkładu w rozwój nauk prawnych** w rozumieniu art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki;
- 2) Habilitant **spełnia wymóg wykazania się istotną aktywnością** w rozumieniu art. 16 ust. 1 *in fine* ww. ustawy z dnia 14 marca 2003 r.
- 3) Z tego też względu **dr Ambroży Miruś nie spełnia warunków do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, określonych w art. 16 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki**

dr hab. Przemysław Szustakiewicz, prof. UŁaz

